

[Poul Møller.]

kreditorerne, og når oven i købet den højtærede finansminister vil have obligationerne ind under denne kapitalvindingsskat, er det klart, at skulle der være kreditorer, der har fået gevinst ved at sælge deres obligationer, så bliver den taget fra dem igen, i hvert fald med 35 pct. Der er i det hele taget en tendens til, at hver gang der sker noget ude i erhvervslivet, hvorved den ene får fortjeneste og den anden ikke får fortjeneste, tager staten 35 eller 40 pct., eller hvilket tal man nu slynger ud. Hvad i alverden vedrører det staten, om debitorer eller kreditorer har tab eller gevinst i denne sammenhæng? Iøvrigt er det jo således, at der er forskel ved anlæg af kapital. Den højtærede finansminister ved særdeles vel, at den mand, der ønsker sine penge anbragt i pantebreve eller obligationer, han ved, at han får disse penge, og han ønsker kun disse penge, medens den mand, der anbringer sine penge på anden måde, ønsker at få et formueaktiv, som stiger i værdi samtidig med priserne, altså et konjunktursikret formueaktiv. Denne forskel kan man ikke tage bort. Enhver ved, hvad han er gået ind til ved køb af disse aktiver, hvad enten det er pantebreve og obligationer eller fast ejendom. Jeg ser derfor ikke, at dette med prioritetsforholdene — som jeg også ser at den socialdemokratiske provinspresse har rørt ved — giver nogen som helst begrundelse for, at staten tager 35 pct.

Med hensyn til formueskatten skal jeg sige, at det centrale i dette problem jo ikke er, om grænsen for formueskat skal hæves fra 20 000 kr. til 30 000 kr. eller, som vi foreslog, til 100 000 kr. — man må i og for sig erkende, at hvis finansministeren ikke har pengene, kan han ikke give så stor en nedsættelse i formueskat — men det centrale i problemet er: Hvorfor skal denne anledning, hvor man vil fremme opsparingen, som den højtærede finansminister siger, netop bruges til at forhøje formueskatten? For det er det, der i realiteten er tale om. Når den ikke længere kan fradrages ved indkomstopgørelsen, er der i hvert fald for en række formuers vedkommende tale om en reel skatteforhøjelse, og man synes, det er et dårligt valgt tidspunkt, når man fremsætter skatteforslag i opsparens navn.

Jeg er glad for, at den højtærede finansminister var villig til at overveje spørgsmålet om sparekontrakter og en bestemmelse herom, som var indsat i martsforslaget.

Den højtærede finansminister bedyrede her i sit svar, at han virkelig ville fremme opsparingen, og han sagde, at forslagene tjente dertil. Men han gik derefter ind på en beregning, hvori han sagde, at det var muligt, at man ved dette forslag flyttede 150 mill. kr. af den aktuelle opsparing, således at man fik en samlet nedgang på 60 mill. kr. i den private opsparing, hvilket delvis ville blive opvejet af en øget offentlig opsparing gennem den kommunale tillægsskat. Det er netop det system, vi vender os imod, det er netop her, vi ser faren; man siger, at man flytter fra den private opsparing over til den offentlige, at opsparingen ikke længere skal finde sted gennem folks egen indsats, så at de får lov til at beholde en del af deres arbejdsresultat, men at staten skal forøge beskatningen af den aktuelt skabte opsparing og flytte den over til en offentlig statsopsparing. Så kan man tale om, hvorvidt beløbsrammen 150 mill. kr. er stor eller lille, og om der er nogen grund til at skyde med kanoner i den anledning. Vi for vort vedkommende mener altså, at der er grund til at skyde med kanoner, for vi ser en gennemført tendens i overensstemmelse med socialdemokratiets program og mål til her at erstatte privat opsparing med statsopsparing, og konsekvensen må yderligere blive, at jo mere man tager fra den private opsparing, jo mere må borgerne tvinges til offentlig opsparing gennem en øget beskatning, således som det er foreslået ved den kommunale tillægsskat. Derfor må vi principielt vende os imod dette. Udfra hele det idégrundlag, vi står på, udfra den samfundsopfattelse, vi har, må vi sige, at her er et forsøg på at ændre vort samfunds struktur, og det vil vi ikke være med til. Jeg ved godt, at man fra socialdemokraternes side ikke kan lide, at man siger, at det er det, de i virkeligheden vil prøve på. Jeg forstår det egentlig ikke, for når socialdemokraterne står foran et valg, og når de laver deres valgprogram, lægger de jo ikke skjul på, at de er socialister. Her er så vejen, man anviser, nemlig at fjerne det nuværende loft for beskat-